

На 15 юний опълченцитѣ чуватъ близко силни топовни гърмежи. Още малко и тѣ ще видятъ Дунава, ще узнаятъ що става. Привечерь генералъ Столѣтовъ препуска съ коня си и съобщава радостната новина, че рускитѣ войски построили мостъ на Дунава до Свищовъ, топоветѣ разпрѣснали турцитѣ на отсрещния брѣгъ и първитѣ руски полкове навлѣзли въ България. Турската граница е вече пробита.

— Ура! Напредъ! — тържествуватъ опълченцитѣ. — Значи, утре ние сме въ отечеството си. Започватъ се прегръдки, цѣлувки, скачаници, хвърляне калпаци въ въздуха.

Офицеритѣ запѣватъ бойни пѣсни, а опълченцитѣ — хайдушки и юнашки.

Опълченцитѣ стѣпватъ на родния брѣгъ

16. юний. Най-сетне многожеланиятъ Дунавъ лѣсна съ свѣтлитѣ си води предъ опълченцитѣ. Градътъ Свищовъ, построенъ на високия и стрѣмень дунавски брѣгъ, съ бѣловаросанитѣ си кѣщи, прикова очитѣ на всички. Рускитѣ офицери гледатъ съ захласъ къмъ града, чудятъ се: какъвъ прекрасенъ градъ!

— Има и по-хубави — обаждатъ се нѣкои нетърпеливи опълченци. — Скоро ще ги видите.

На единъ дунавски ржавъ опълченцитѣ се спиратъ да си починатъ, да се измиятъ и почистятъ, за да влѣзатъ въ Свищовъ прилични и юначни. Единъ неопитенъ опълченецъ се хвърли въ водата и изчезна въ рѣката. Незнаейки да плава, той намѣри дъното.

— Ето непотрѣбна жертва — вика офицерътъ. — Който не слуша заповѣдь, той мре марцина (безъ полза). Това, опълченци, да помните! Иначе ще губите живота си на вѣтъра.

На 17 юний рано сутринята българскитѣ опълченски дружини неочаквано бѣха заобиколени отъ много